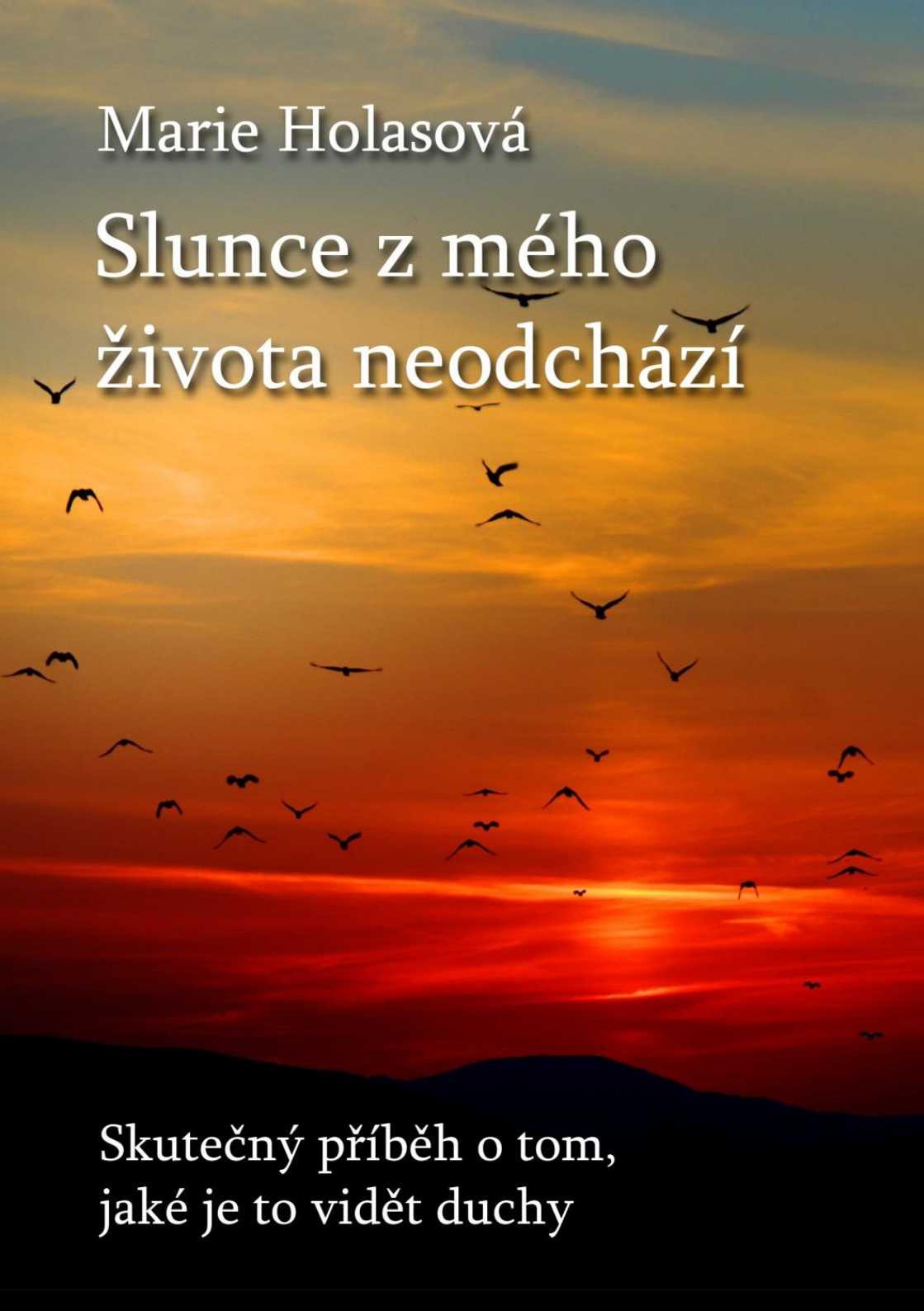

The background of the entire page is a photograph of a sunset. The sky transitions from a pale blue at the top to a deep orange and red near the horizon. Numerous birds are silhouetted against the bright orange light of the setting sun, appearing to fly in various directions. The bottom of the image shows the dark silhouette of a mountain range.

Marie Holasová

Slunce z mého života neodchází

Skutečný příběh o tom,
jaké je to vidět duchy

Marie Holasová

**Slunce z mého života
neodchází**

*Skutečný příběh o tom, jaké je to vidět
duchy*

Předmluva

Kniha, kterou právě držíte v rukách, je vyjádřením skutečného příběhu. Narodila jsem se s nadpřirozenými schopnostmi. Vidím duchy a komunikuji s nimi. Tak mohla vzniknout tato kniha. Vypráví, jak mi smrt milované osoby NAVŽDY změnila život. Možná i vám tato kniha změnila NAVŽDY život.

Věnuji svou knihu všem čtenářům, kteří hledají smysl života.

Rozcestí

Přicházím k vodní nádrži Džbán a už z dálky vidím Rudu. Stojí a čeká, až k němu přijdu. Pobavilo mě, jak ukročil stranou, aby uvolnil cestu běžci.

„Ahoj, moc ráda tě zase vidím, těší mě, že už jsem zase tady.“

„Taky tě moc rád vidím.“

„Pomůžeš mi prosím najít dva kameny? Jeden má vypadat jako rozcestí a druhý jako otevřená kniha.“

„Ano, pomůžu.“ Jdeme po cestě a po levé straně vidím náhrobek. Stojí tam duch a je našťvaný. Zmocňuje se mě strach a Ruda to cítí.

„Neboj, nic si k tobě nedovolí, já tě chráním.“ Za chvíli se ohlédnu zpět, ale Ruda mi říká, abych se tam nedívala. Mlčky spolu kráčíme dál. „Půjdeme ještě dlouho,“ Ptám se Rudy. Chce se mi na záchod. Ruda se směje a povídá, že už tam budeme. To je hezké, ale já musím teď hned. Začínám hledat, kde se vyčurám. Brzy nacházím krásné místo u potoka a cítím úlevu. Pokračujeme v cestě a přicházíme na rozcestí.

„Tady najdeš kámen, který hledáš.“

„To je tedy dobrý fór, lepší místo jsi opravdu vybrat nemohl.“ Dnes je to velmi snadné, za pár vteřin mám vysněný kámen v ruce. Na rozcestí najdu kámen, který má znázorňovat rozcestí!

„A kde najdu ten druhý?“ Musíme jít stejnou cestou zpátky a kámen bude za altánkem. Vracíme se a vidím, že tam, kde jsem si před chvílí ulevila, pochoduje okolo mateřská školka. U altánu hledám a беру do ruky kámen, který vypadá jako otevřená kniha.

Pochybuji, nejsem si jistá a vím, že když pochybuji, není to to, co hledám. Rozhlížím se, ale kámen stále nevidím a začínám být zoufalá.

„Prosím, pomoc! Kde je ten kámen? Můžeš mi ukázat místo, kde leží?“ Ruda mě vyslyší. Zvednu ze země kámen a opět pochybuji, ale tentokrát jinak. Víím, že je to on, i když mám pochybnosti.

„Ano, správně jsi pochopila, rychle se učíš. Pořád nevěříš svému záměru napsat knihu.“ Dívám se na dlaň, kde leží kámen, který vypadá jako otevřená kniha. Cítím teplo a radost, které mi malují úsměv na tvář. Dobře, už věřím. Odcházíme od altánku a kámen držím pevně v ruce. Krásně mě hřeje. Vracíme se zpět a uvědomuji si, že to dává smysl. Kámen, který měl vypadat jako otevřená kniha, jsem našla u altánku. Altánek je místo k zastavení a k odpočinku, kde lidé mohou číst. Znovu jdeme kolem náhrobku, u kterého stále stojí duch, ale tentokrát už strach nemám. Když se blíží chvíle našeho rozloučení, začíná mi být úzko. Ruda to cítí. Jdeme po schodech nahoru. Na prvním schodu sedí muž. Vypadá jako bezdomovec. Ptám se Rudy: „To je bezdomovec?“

„Ano i ne.“

„Má domov?“

„Ano i ne.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Ty tomu nepotřebuješ rozumět. On tomu rozumí.“ Uvažuji o Rudových slovech a mezitím procházíme okolo sedícího pána. Vidím, že není bezdomovec. Začíná mi být jasné, jak to Ruda myslel. Pán si hladí koleno a z jeho výrazu je vidět, že trpí bolestí. Okamžitě myslím na jednu knihu. Píše se v ní, že pokud bolí koleno, má člověk problém říkat lidem ne a nevěří si. Mezitím jsme přišli na zastávku a nastal čas loučení.

„Moc ti děkuji za pomoc při hledání kamenů. Ráda bych ti dala na rozloučenou pusu, ale nevím jak, když jsi duch.“ Oba se smějeme.

„Je mi s tebou moc dobře a nechce se mi odejít. Moc mi chybíš. Pořád si ještě zvykám na skutečnost, že jsi mrtvý. Mám tě moc ráda a budu se těšit na zítřejší setkání.“

Ruda se na mě dívá přesně tak, jak to dělával, když byl naživu.

„Taky se budu těšit. Sbohem.“ Mračím se. „Tohle mi neříkej. Nejsem připravená tě podruhé ztratit. Ahoj zítra.“ Nastoupím do tramvaje, sednu si a začnu vzpomínat, jak to všechno začalo. Na příznačném místě: Ruda řídil tramvaj celý svůj život a svou práci miloval.

Začátek příběhu

Sedím u počítače a kontroluji e-mailovou poštu. První e-mail: Dostal jsem vaši vizitku a rád bych se k vám objednal na výklad z karet. Ihned odepisuji, navrhuji termín a místo setkání. Pán souhlasil, ale poněvadž se mu datum setkání zdálo příliš vzdálené, napsal, co ho trápí. Odpovídám a začínáme si dopisovat. Než jsme se poprvé setkali, už jsme si tykali. „Ty jsi ale krásně malinká,“ řekl Ruda, když mě poprvé spatřil. Od první chvíle mezi námi vzniklo obrovské pouto. Psali jsme si, telefonovali, chodili spolu na procházky. Navzájem jsme se poznávali a důležité pro nás bylo, že jsme byli na stejné vlně. Jak čas běžel, jeden druhému jsme dovolili poznat se skutečně takoví, jací jsme. Ruda mě poznal ve všech mých podobách, tak, jak mě nezná ani moje máma, protože jsem mu to dovolila. On mi to také dovolil. Neměli jsme před sebou tajnosti, navzájem jsme si v našich životech pomáhali. Pomohl mi tak, jak to dokáže jen opravdový přítel a spřízněná duše. Díky němu vím, jaké to je, mít opravdového přítele. Ani jeden z nás neměl jednoduchý život. Veškerou bolest a radost jsme prožívali společně.

Mezi námi bylo něco, co nemělo hranice a vonělo čistotou a krásou. Ruda pomalu otvíral moje okno do duše. Krásných šest let mě učil milovat život a ukazoval mi jeho krásy. Odmalička miloval zvířata, přírodu, děti a knihy. Jeho duše byla velmi moudrá. Roky ubíhaly a mohly ubíhat dál. Život je ale změna a změna je život. Nastal čas, kdy Ruda začal říkat, že ho fyzicky bolí srdce. Od té chvíle umíral. V té době jsem si koupila růženín, který jsem

používala při své duchovní práci. Když jsem růženín po práci sundala, pověsila jsem ho na klíček u skříně. Jednou přijdu ke skříní a růženín byl na dvě části. V ten okamžik mi celým tělem proletěla myšlenka, že Ruda letos zemře. Než Ruda skutečně zemřel, dostala jsem ještě mnoho znamení, ale moje ego je celou dobu ignorovalo a srdce taky. Něco takového se přece nemůže stát. Sobecky jsem si říkala: „To mi nemůže udělat. To není pravda, to se nestane. Vždyť přece jednou spolu vypijeme cisternu kávy.“ To byl takový náš fór, když jsme spolu telefonovali. Potom nastal jeden z mých osudových životních dnů. Zvoní mi telefon. Podívám se, kdo volá, a vidím jméno Ivana - to je sestra Rudy.

„Maru, sedíš?“

Já říkám „Ne.“ Sedám si v chodbě na zem. Ivana mi oznamuje, že Ruda umřel. Jak dál rozhovor pokračoval, si nepamatuji. Vypnutý telefon položím na zem a KŘIČÍM ne a ne a pořád dokola. Tělo mi zaplavuje obrovská bolest, jakou neznám. Pořád křičím ne, brečím, bolest mi svírá tělo, začíná se mi dělat zle od žaludku a mám pocit, že se moje tělo během vteřiny rozletí na tisíc malých kousků. Když mám pocit, že začnu zvracet a tu bodavou bolest po celém těle už nevydržím, vypne se v pokoji sama od sebe televize. Okamžitě se uklidňuji, protože vím, že to je práce Rudy. Buď to udělal sám, nebo poprosil duchovní bytosti. Pomohlo to, prvotní šok mám za sebou. Zvednu telefon a volám kartárce, kterou jsem náhodou objevila minulý týden na internetu. Nic není náhoda. Paní je médium, a proto jsem se k ní objednala. Už před několika měsíci jsem chtěla poznat člověka, který má stejné schopnosti jako já. Moc jsem si tehdy přála popovídat si s někým o těchto jevech. Přání se mi splnilo ve chvíli, kdy už jsem po tom netoužila. Jako všechna předchozí přání. Paní zvedne telefon, říkám jí, že jsem k ní objednaná na výklad z karet. Určitě přijdu, ale místo výkladu z karet

bych od ní chtěla zprostředkovat komunikaci se zemřelým. Souhlasí a děkuje, že jsem zavolala a změnu nahlásila. Nastává den, kdy jedu ke kartářce. Mám krásně upravené vlasy, jsem namalovaná, voním, mám na sobě nejoblíbenější oblečení a cítím se, jako kdybych šla na rande. Ale otupělá, bolavá, s oteklýma očima po třech dnech neustálého pláče. Kartářka mě vyzve, ať se posadím, a překvapeně mi říká: „Vy jste tady všude po celé místnosti. Máte OBROVSKÉ schopnosti a uvědomujete si to.“

„Ano, vím to.“

„A proč jste změnila výklad za komunikaci?“ ptá se. Vyprávím, co se stalo a kdy. Neskutečně dlouhé tři dny smutku.

„Nevím, jestli přijde, když je to tak krátká doba.“ Neodpovím. Ve svém srdci vím, že na sto procent přijde, vůbec o tom nepochybuji. Celé tři dny jsem ho vedle sebe nepřetržitě cítila. Paní jsem o svých schopnostech média nic neřekla. Chtěla jsem, aby mi komunikaci zprostředkovala ona, protože moje schopnosti byly smutkem a bolestí otupělé. Proto jsem Rudu sama nemohla vidět a mluvit s ním.

„On přišel,“ povídá kartářka po chvíli a je překvapená. Já překvapená nejsem, nepochybovala jsem. Začínám brečet a paní mi zprostředkovává nějaké informace. Není toho mnoho, ale sama vím, jak to s duchy chodí. Tak po této stránce vše přijímám. V jednom okamžiku mě ale totálně dostává. Když si vzpomenu na její výraz a na to, co a jak řekla – není pochyb, že Ruda tu stojí vedle mě, cítila jsem jeho přítomnost. Ta věta zněla: „Když on je prostě rád, že vás vidí.“ JÁ OKAMŽITĚ ŘÍKÁM, ANO, ano, to je on. To je celý Ruda. Brečím a jsem šťastná, že mám důkaz.

„Bude vám pomáhat tak dlouho, jak bude moc. Vzkazuje vám, že teď bude váš DUCHOVNÍ UČITEL.“ Mám radost z toho, co jsem se dozvěděla. Bylo to příjemné setkání a já byla ráda, že jsem konečně

poznala člověka, který má stejné schopnosti média jako já. Jen jsem si to setkání představovala za jiných okolností a jinak. Pobavilo mě, když mi paní řekla, že k ní chodí vdovy, aby si dvakrát do roka popovídaly se svými zesnulými manželi. Svěřily se, že se vždy na setkání připraví, jako kdyby šly na rande. Odcházím, abych sama sebe po pár dnech uvedla do umělého spánku a můj život ovládalo ego. Nedokážu překonat bolest, která mě potkala. Nemám sílu postavit se ráně osudu. Ruda byl moje spřízněná duše a dnes mi to dochází jako nikdy. Dny ubíhají a každý den si říkám, že odjel na dovolenou do zahraničí a zase se vrátí. Takhle bych možná strávila zbytek svého života. Bolavá, otupělá, ve stádu a egem ovládaná. Bůh se mnou má ale jiný plán.

Já jsem Tančící divoška

Dnes se půjdu projít. Jsem nabitá energií a potřebuji dlouhou procházku. Připravím si čerstvý pomerančový nápoj, který na ex vypiju. Hodím do tašky jablko a vyrážím. Z domova jdu s rozhodnutím jít pěšky až do Divoké Šárky. Po cestě rozebírám kousek po kousku svůj život a vzpomenu si na Rudu. V hlavě se mi rozbíhá scéna, která se odehrála před pár týdny. Když Ruda žil, uzavřel na mě před pár lety pojistku. Aby mi v případě, že by zemřel, pomohl do života. Smlouvu o pojistce mi dal. Kdybych potřebovala peníze vyzvednout, ať ji mám. Já jsem ale tuto myšlenku zavrhl, smlouvu roztrhala a vyhodila. Pár týdnů po jeho smrti mě však intuice pořád dokola otravovala, ať začnu pojistku řešit. Jenže jsem neměla smlouvu a ani jsem si nepamatovala, o kterou pojišťovnu šlo. Ruda mně ale pomohl, do jedné pojišťovny mě zavedl. Přišla jsem tam, vzala si čekací lístek, rozhlížela se kolem a pozorovala lidi, kteří tam pracovali. Říkala jsem si: Bože, proč jsou všichni tak hrozně nesympatičtí! Jen jedna slečna byla sympatická a usměvavá. Vypadala jako sluníčko mezi černými mraky. Bože, prosím, pomoz mi, ať jdu k této sympatické slečně. Za chvíli na mě přišla řada a moje prosba byla vyslyšena. Na přepážce jsem pověděla svůj požadavek a slečna začala hledat na počítači.

„Ano, byla tady pojistka, ale je zrušena,“ povídá po chvíli. Ruda mi pohotově našeptává: „To není pravda. Nevzdávej to, pojistka existuje.“ A tak slečně tvrdím, že pojistka určitě existuje.

„Prosím, podívejte se ještě jednou.“ A opravdu, za chvíli mi slečna potvrzuje pojistku, kterou hledám. Odcházím s informacemi potřebnými k tomu, aby mi pojistku mohli vyplatit. Venku Rudovi moc děkuji. Kdyby tam se mnou nebyl a nepomohl, tak bych to hned vzdala. Dnes si říkám, že to, co jsem tenkrát v pojišťovně prožila, mi připomíná jednu scénu z filmu Duch.

Na náměstí Republiky si kupuji u stánku espresso s mlékem a třtinovým cukrem. Hned po prvním doušku kávy začnu myslet na jednu šamanku. Říkala, že je špatné, že si kávu vyčítám. Kávu piji od svých 16 let na doporučení doktorky, kvůli nízkému tlaku. Chci se této závislosti zbavit. Jak kávu piju, pořád myslím na šamanku a slyším její slova: „Když kávu piješ, musíš si každý doušek vychutnat. Musíš obcovat s duchem kávy, a potom si nemusíš nic vyčítat.“

Přecházím most, pozoruji racky na obloze a obcuji s duchem kávy. Bože, to je tak dobrý! Lepší jsem v životě nepila. Ted už šamance rozumím, už vím, jaké to je obcovat s duchem kávy. To, co piju doma, není káva. Fúj! Opírá se do mě silný vítr a mráz mě štípe do tváří. Stoupám na Letenskou pláň. Než dojdu nahoru, zastavuji se a rozhlížím se. Užívám si ten nádherný výhled a po dlouhé době se cítím svobodná. Bože, to je nádhera! V ruce stále držím již prázdný kelímek od kávy a najednou vidím, co je na něm napsáno: Zamiluji se nejméně dvakrát za den. Směju se a sama pro sebe si říkám, že jsem se právě zamilovala. Dál pokračuji s hudbou v uších a mám velkou chuť tancovat. Světe div se, ale já jsem to opravdu zvládla. Počítám, že jsem pěšky urazila přibližně 25 kilometrů. Přicházím k vodní nádrži Džbán a najednou vidím Rudu. Ach bože! Od té doby, co zemřel, ho poprvé vidím v celé jeho kráse. Zaplavuje mě smutek a bolest. V tom okamžiku přestávám Rudu vidět, ale vím, že tam je. Začínám si uvědomovat, že umělý spánek, který jsem si sama přivodila, je špatný. Moje srdce stále krvácí a já jsem to jen

přelepila náplastí. Náplast musí pryč, rána musí krváčet. Buď vykrvácím, nebo se uzdravím, jiná možnost není. Život, nebo smrt. Vzpomínám, jak jsme si slíbili, že spolu vypijeme cisternu kávy. Ted', v tuhle chvíli, sama sobě a tobě, Rudo, slibuji, že každý den budu chodit sem do těchto míst, která jsi tak miloval a kam jsi denně chodil se svojí fenkou. Každý den přijdu a za nás za oba tady vypiju šálek kávy. Ted' a tady s tebou a s Bohem uzavírám dohodu. Buď mi Bůh pomůže, abych v sobě konečně probudila šamanku, nebo ať si můj život vezme. Chci se probudit, najít sama sebe, už nechci žít ve stádu a ve tmě. Toužím v sobě probudit hadí sílu, kterou ted' tak moc postrádám. Prosím tě, Bože, pomoc mi. Odcházím od Džbánu, stoupám po schodech nahoru a začínám tančit. Celou cestu jsem v sobě tanec potlačovala, dál už to ale nejde. Vzpomínám na knihu, kterou mi Ruda doporučil, když ještě žil. Koupila jsem si ji teprve před týdnem. Jmenuje se Ženy, které běhaly s vlky. Píše se v ní, že v každé ženě je divoška v dobrém slova smyslu. Tancuji na schodech a chce se mi vykřičet do světa: JÁ JSEM TANČÍCÍ DIVOŠKA.

Cestou k domovu se modlím k Bohu: Moc tě prosím! Pokud existuješ a u Džbánu jsi mě slyšel, chtěla bych od tebe hmatatelný důkaz v podobě prstýnku. Přeji si, aby mi připomínal Rudu, tebe a mě. Pokud to jde, splň mi mé přání ještě dnes. Děkuji. Pokračuji v cestě a cítím velkou bolest v nohou. Najednou intuitivně vystupuji na zastávce a rychle, s bolavýma nohama přecházím Karlův most. Intuice mě vede uličkami, ve kterých se moc nevyznám. V jednu chvíli se s intuicí hádám. Chci jít tam, kam jdou všichni, ale intuice mi našeptává, ať jdu opačným směrem. Vydávám se za davem, ale po chvíli je vnitřní hlas silnější a otravnější. Vzdávám se a zaměřím do uličky, kam nikdo nejde. Najednou vidím obchod s nápisem Minerály. Už mi to začíná být jasné. Stojím před obchodem a

zvažuji, jestli mám jít dovnitř. Vcházím a rozhlížím se. Jsem zaskočená, vše je hodně drahé a pro mě nehezské. Jsem zklamaná. Když už se chystám odejít, spatřím krabičku s množstvím prstýnků. Přistoupím blíž a hned ho vidím. Ano, je tam ten pravý, který čeká na mě. Jediný mezi ostatními. Beru prstýnek do ruky a prodavačka mi říká, že stojí sto korun. Okamžitě prstýnek kupuji. Venku se musím zastavit. Bože můj! Na prstýnku je hvězdička, měsíček a vesmír. Když Ruda žil, říkal mi, že jsem jeho hvězdička, která mu svítí na cestu. On byl měsíček a Bůh vesmír. Dostala jsem hmatatelný důkaz, že Bůh existuje a že mě u Džbánu slyšel. Jsem vysvobozená. Bud' mi Bůh pomůže probudit v sobě hadí sílu, nebo půjdu za Rudou. Večer před spaním ošetřuji své bolavé nohy. Mám hodně puchýřů a nějaké odřeniny. V posteli přemýšlím o tom, co všechno se dnes stalo. Střídavě spím a probouzím se až do čtyř do rána, protože mě nohy řádně bolí. Pěkně jsem vyšla z kondice. Před pár lety jsem chodila pochod Praha – Prčice (70 km) a takhle mě nohy nikdy nebolely. Doufám, že to napravím a zase budu brzy ve formě. Vždycky jsem moc ráda chodila na dlouhé túry. Po čtvrté hodině ranní usínám již bez bolesti.

Ruda je můj duchovní učitel

Moc hodin jsem nespala, ale cítím se dobře. Vypravila jsem z domova děti a už se moc těším do Divoké Šárky. Myslím na svůj včerejší slib a připravuji do termohrnku kávu. Dnes vycházím z domova o hodinu dříve. Chci si užít venkovní energetickou sprchu, která přichází s prvními slunečními paprsky. Rozhodla jsem se, že půjdu přes Petřiny. Po cestě dělám ve své hlavě inventuru a rozdělují myšlenky na dvě hromádky. První hromádku budu podporovat, druhou zahrabu hluboko pod zem. Cestu si užívám, ale nelíbí se mi. Když už jsem blízko cíle, vidím ceduli s nápisem Divoká Šárka 2 km. Děláte si legraci, říkám si. To není možné, vždyť už jsem tak blízko. To byl ale hloupý nápad jít přes Petřiny. Nohy mám jeden velký puchýř a odřeniny ze včerejška pálí jak čert. Dnešní cesta je delší. Nadávám sama sobě, když vtom přiběhne slečna.

„Prosím vás, můžete mi poradit? Kudy pěšky na Petřiny?“ Ukazuji směr a říkám, že je to daleko. Slečna odvětlí, že jí to nevadí, děkuje za radu. Pokračuji v cestě a přemýšlím: Vím, že v životě není nic náhoda. Co mi chtěl Bůh sdělit prostřednictvím této slečny? Nevím, ale těší mě, že jsem mohla poradit. Jdu ještě asi dvacet minut a přicházím k vodní nádrži Džbán. Zastavuji se a jsem moc šťastná. Hledím na hladinu, rozhlížím se kolem sebe a užívám si přítomnou krásu přírody. Zavřu oči a cítím v sobě radost. Když je zase otevřu, stojí přede mnou Ruda a usmívá se.

„Budu tě učit,“ říká.

„To je dobrý! Když jsi žil, tak já učila tebe.“ Je pravda, že teď mám nejlepšího učitele na světě. Chtěla bych jít na místo, kde jsem viděla vlky. Moc ráda bych je zase spatřila. Jdeme přibližně půl hodiny, když v dálce před sebou zahlédnu vysokou postavu muže. Ptám se Rudy:

„Je ten muž nebezpečný?“

„Ano.“

„Tak jdeme zpátky.“

„Ne. Musíš se strachu zbavit.“ Vím, že když strach nahradím vědomím, tak mi nikdo neublíží. Vědomí mi pomůže udělat si ochranný štít. Ale neumím to. Muž se stále přibližuje. Je středního věku a mám pocit, že je opilý. Když okolo mě prochází, připadám si hodně zranitelná. Muž se na mě dívá. Cítím, že moje energie strachu muže přitahuje. Uf, už je pryč.

„Proč jsme se nemohli vrátit? Hodně jsem se bála,“ ptám se Rudy.

„Já jsem tě chránil, ale musíš se strachu zbavit. V budoucnu budeš této zkoušce znova podrobená.“ Moc nadšená z toho nejsem, ale rozumím. Včera jsem uzavřela s Bohem dohodu. Bud' v sobě probudím šamanku, nebo... Pokračujeme v cestě a za dvacet minut jsme na místě. Zapomněla jsem, jak moc příjemná je zde energie. Dokonce mám pocit, jako kdyby to bylo magické místo. Opírám se o strom a vůbec mi nevadí, že mrzne. Škoda, že není léto. Kdyby bylo, sedla bych si na zem a dopřála si odpočinek. Vytahuji z tašky kávu a se slzami v očích po malých doušcích piju. První káva do naší cisterny. Vzpomínám, jak jsme spolu seděli přesně u tohoto stromu a užívali si krásnou společnou chvíli. Ruda chtěl tenkrát poprvé prožít šamanský rituál. Dlouho jsme chodili, než jsme našli toto hezké místo.

Nicméně jsem tenkrát bubnovala, když najednou přiběhli tři vlci (duchové). Byli od nás asi šest metrů. Zastavili se, chvilku nás pozorovali a pak odběhli. Když byli pryč, přemýšlela jsem, co se stalo. Nedokázala jsem pochopit, že jsem viděla vlky. Ale věděla jsem, že je to úžasné. A úžasné také bylo, že jsem se vůbec nebála. Cítila jsem s vlky obrovskou spřízněnost.

Vše se odehrálo týden potom, kdy jsem byla se skupinou EPRV777 vyšetřovat ve strašidelné hospodě. Tehdy jsem poprvé zjistila, že mám schopnosti média. Tato skupina mi moc pomohla. Dva roky mě a mou rodinu trápili doma duchové. Obracela jsem se na lidi, o kterých jsem si myslela, že nám pomůžou, ale nepomohli. Když už jsem byla na pokraji sil, začala jsem prosit anděly, aby mi pomohli najít někoho, kdo nám pomůže. Brzy poté jsem brouzdala po internetu a našla skupinu, která odvádí duchy do světla. Ihned jsem ji kontaktovala. Po telefonu jsem hovořila s panem Drábkem zakladatelem skupiny. Vyslechl mě, řekl mi nějaké informace ohledně vyšetřování a také mě hodně uklidnil. Protože jedna paní mi řekla, že mám u sebe d'ábla. Ještě ten večer jsem skupině napsala oficiální žádost o vyšetřování u nás doma. Za pár dní jsem dostala termín vyšetřování, mělo se uskutečnit za dva měsíce. Prosila jsem Boha, aby nás ty dva měsíce ochraňoval. Než skupina přijela, říkala jsem si: „Bud' se potvrdí to, co vidím a vnímám, nebo jsem cvok.“ Naštěstí se potvrdilo, že cvok nejsem. Doma jsme měli čtyři nechtěné nájemníky (duchy) a jednu kočku (duch). Nikdy na skupinu EPRV777 nezapomenu. Celá skupina dělá svou práci opravdu s láskou. Čtyři měsíce po vyšetřování mě kontaktovala šéfredaktorka s časopisu Záhady života. Za čtrnáct dní vyšel v březnovém čísle článek, který se jmenoval Zloba našeptávače. Popisoval, jak nás doma duchové trápili. Bylo to hodně náročné

období. Na závěr se mě zeptala, zda bych chtěla něco vzkázat čtenářům.

„Ano. O tom, že se náš svět prolíná se světem zemřelých, bychom neměli mlčet. Je třeba to přijmout a mluvit o tom, pokud máte obdobné zážitky. To je také důvod, proč jsem souhlasila se zveřejněním. Kdyby moje výpověď měla pomoci alespoň jedinému člověku v nouzi, pak splnila svůj účel.“ Moje přání při psaní této knihy je podobné. Chtěla bych lidem přiblížit druhou stránku života. Člověk, který si říká Mystik, Tomáš Borl, jednou řekl: „V každém z nás je věčný závoj, stačí ten závoj odhrnout. Jakmile jednou tento závoj odhruvnete, už budete vědět.“ Já říkám: Tento okamžik vám navždy změní život. Budete blíž k pravdě. Ten, kdo ví, je šťastnější než ten, kdo jen věří. Jednou v létě skupina EPRV777 napsala na sociální síť: „Kdo má zájem, může se přihlásit na vyšetřování za přítomnosti naší skupiny. Místo vyšetřování bude probíhat ve strašidelné hospodě v Újezdě pod Přimdou. Zvědavost zvítězila a přihlásila jsem se. Chtěla jsem zjistit, zda budu zase vůči duchům vnímavá. Přihlásilo se hodně lidí, ale nakonec nás přijelo jen deset; nazvala jsem nás deset statečných. Dohromady se skupinou nás bylo patnáct. Hospoda byla skrz naskrz nasáklá tajemnou a děsivou atmosférou. Už místo samo o sobě bylo hodně strašidelné. Na každém kroku jsem měla pocit, že mě někdo sleduje. Krátce po příjezdu se moje maličkost líbila malé holčičce, která tam bydlela se svými rodiči. Rodiče v hospodě pracovali. Ukazovala mi místa, kde viděla duchy, a vyprávěla své zážitky. Večer nás Drábek rozdělil do skupin a ještě, než padla úplná tma, šli jsme na první oficiální pochůzku. První zastávka byla ve sklepě. Drábek se nás ptal, co cítíme. Všichni hovořili, já mlčela. Při odchodu se mě Jana (vyšetřovatelka ze skupiny, má schopnosti média) zeptala, proč nic neříkám. Odpověděla jsem, že se bojím promluvit. Nějaký hlas mi

říkal, abych mlčela. Nechtěl, abych řekla, co vidím. Odcházíme ze sklepa, když se Jana najednou intuitivně otočí, podívá se na mě a povídá:

„Máš na sobě ducha!“ Okamžitě je u mě a objímáme se.

„Už je to dobrý?“

„Ano.“ To byla první pomoc. Jdeme dál do prvního patra. Celá naše skupina jde do pokoje, který je na konci chodby. Velmi pomalu skupinu následuji a přicházím k otevřeným dveřím pokoje. Ostatní už místnost procházejí. S vytřeštěnýma očima zůstávám stát přede dveřmi. Jsem jako přibitá k zemi a ztuhlá. Vidím, jak před oknem stojí mladý muž - duch a říká: „Jestli sem vkročíš, vyhodím tě z toho okna.“ Jana vidí mojí reakci a vzrušeně říká: „Ty něco vidíš? Řekni nám, co vidíš?“ Povídám. Po chvilce jdu dovnitř, ale zůstávám u dveří. Najednou mě začnou tahat za ruce dvě děti - duchové. Je to hodně nepříjemné. Chtějí, abych se sklonila, aby mi mohly něco pošeptat. Padá na mě úzkost. Všichni lidé v místnosti se chodí dívat do malé komůrky, která přináleží k pokoji.

„Jdi a řekni nám, co uvidíš,“ povzbuzuje mě Jana. Vcházím do komůrky a okamžitě vidím mladší paní - duch. Stojí, zvrací a říká, že byla otrávená. Ostatním povídám, co vidím a slyším. Najednou začínám pociťovat náhlou nevolnost až k zvracení, velkou slabost a nemůžu pořádně dýchat. Jdu z komory ven a těžce si sedám na postel.

„Zhluboka dýchej, to moc pomáhá,“ radí mi Jana.

„Musíš se naučit dělat si hranice, aby do tebe nemohli vstupovat.“ Zhluboka dýchám a našťavaně duchům říkám:

„To mi dělat nebudete, už vám to nedovolím.“ Opravdu to pomáhá. Za chvíli je mi už lépe. Vycházíme z pokoje a míříme zpět do chodby. Zastavíme se v ní a pozoruji, jak jedna statečná slečna jde k houpacímu křeslu. Čekám, co udělá. Náhle hodně nahlas